

han gik over til en mere indgaaende Omtale af Livet i et velstaaende Hovedstadshjem.

Først søgte han at give en Forestilling om den oprivende Uro, som fra Gaden, fra Forretningslivet, fra Kafé- og Selskabstummelen trængte ind ogsaa i Hjemmene. Han omtalte det flagrende Visitliv, den evige Jagt efter Nydelse, og den alt opslugende Selskabelighed. Mens hans Tilhøreres Øjne bestandig blev større og rundere — som Børns, naar der fortælles Æventyr — gav han en halvt humoristisk Skildring af en elegant moderne Selskabssalon, beskrev dens straalende Lysekroner, dens forgyldte Spejle, dens Plantedekorationer og persiske Draperier; fortalte dernæst om de tre Timer lange Maaltider ved Borde, der bugnede af Sølv, Krystal, Blomster og Frugter . . . Maaltider med indtil en halv Snes forskellige Vine og ti-tolv Retter Mad, hvis franske Navne fandtes trykte med Guldbogstaver paa dobbeltføjede Kort „ligesom de ti Bud paa Mose Tavler“. Ogsaa Selskabernes Damer, og da navnlig deres Toiletter, skænkede han en udførlig Omtale. Med en Sagkundskab, som kun faa vilde have tiltænkt ham, gav han et helt Maleri af en Dame i Selskabsdragt, beskrev hendes langslæbende Silkekjole med Brokade af Guld og Sølv, hendes hvide Strudsfeversvifte,